

Kpoverello

2012. 04. 29. IV. évfolyam 1. szám

Szemüveg

Kpoverello 2012. 04. 29.

2

Kedves Testvérek!

Mivel már túl vagyunk a húsvéton, ebben a számunkban arról szeretnénk írni, hogy mi az, amit bennünk, körülöttünk megváltoztat a feltámadás örömhíre. Mit látunk másképp, és hogyan látjuk ezeknek az eseményeknek a fényében. Arra jutottunk, hogy a Húsvét egy csodaszemüveg. Nem napszemüveg, ami torzít, és mindent rózsaszínben mutat, hanem olyan igazi konkáv (minuszos) szemlencse, amit rövidlátóknak szoktak felírni.

Fogadjátok szeretettel néhány érdekes meglátásunkat.

a szerk.

Coffice Diary

April showers bring May flowers

With the risk of sounding bias and petty I venture to launch the subject of time, passing time. All those Aprils and Mays may be mapped on your milky completion already, but there you go enjoying them all over again. Since it is the season of spring flower scents and smoky bronze long-legged ladies as a hardcore narcissist I might give a simple example: If you're on a diet, you loose weight. Plain cause and effect: April showers bring May flowers! However the June sun is known to burn such creamy petals!

Gál Dalma

Miért fontos számunkra, hogy Jézus feltámadt?

A feltámadás fontosságáról teológiai szemszögből minden bizonnyal sokkal pontosabban tudna írni egy pap vagy egy teológus, mégis úgy érzem, hogy mindazok alapján, amiket eddig hallottam és tapasztaltam életemben (főként szentmisék és lelkigyakorlatok alkalmával), megoszthatok most veletek pár gondolatot.

Miért olyan fontos folyton szem előtt tartanunk a feltámadást? Szent Pál így fogalmazott: „Ha Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, és hiábavaló a ti hitetek is. ... Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, nyomorultabbak vagyunk minden más embernél.” (1 Kor 15,14.19)

Ha ugyanis nem hiszünk a feltámadásban, mi értelme van életünknek? Hiszen ha azt gondoljuk, életünk csak a földi életből áll, s a halállal mindenek vége, akkor semminek sincs értelme. Hiszen hiába vagyunk fittek és egészségesek, az egészség egyik percről a másikra (de legkésőbb megöregedésünkkel) elmúlhat, s végül mind meghalunk; hiába vagyunk fiatalok és szépek, mert az is menthetetlenül elmúlik; hiába vagyunk jók és kedvesek, mert lelkünk szépsége sem marad meg a sírban; hiába tanulunk sokat, mert a tudás is elmúlik (ahogy öregsünk, de legkésőbb a halálban);

hiába hozunk létre maradandó dolgokat, mert holtunk után fennmaradó hírnevünk már nem boldogít; s hiába gyűjtünk kincseket ezen a földön, mert a sírba semmit sem viszünk magunkkal. Viszont ha hinni tudunk abban, hogy Jézus feltámadt, s minket is meghívott az ő feltámadásába, akkor ez célt és távlatot ad életünknek, s nemcsak azt tudatosítja bennünk, hogy földi életünk csak egy apró lépés a sokkal nagyobb boldogságot jelentő örök élettel szemben, hanem ezzel felszabadít túlzott evilági ragaszkodásainktól, s értelmet ad a mindennapoknak. Így már nem kell anyagiak, saját érdekek, mások elismerése, vagy akár egészségünk mindenáron történő megóvása felé törekednünk. Értelmet kap viszont minden apróság: értelme van napról napra felkelni, feladatainkat végezni (még akkor is, ha ez nem mindig könnyű, s nem mindig okoz örömet), értelme van küszködni, áldozatokat hozni, önmagunkról lemondani, értelme van másoknak segíteni, őket támogatni, értelme van adni (akár utolsó baninkat vagy percünket is), értelme van jónak lenni, értelme van szenvedni, sőt értelme van megöregedni és meghalni is. Értelme van nem jól fizető munkát választani, ha azzal például másokon segíthetünk, értelme van magunk elé engedni másokat még akkor is, ha ez nekünk hátrányt jelent, értelme van gerincesnek és becsületesnek maradni akkor is, ha ez a világ szemében ostobaságnak tűnik, értelme van ne tagadni el azt, amiben hiszünk, amit fontosnak tartunk, akkor is, ha kinevetnek, kirúgnak vagy akár bántalmaznak, értelme van szeretettel fordulni a leglenézettebbek felé is, akik ezt soha nem tudják viszonzni, de még értékelni sem, s értelme van kitartani a jó és igaz mellett egészen a végsőig, akár életünket is odaadva hitünkért vagy bármelyik embertársunkért. Hiszen a halálon túl ott vár minket az, aki értünk ennél sokkal nagyobb áldozatot vállalt, minket végtelenül szeret, s már helyet készített számunkra. Csak vágyunk kell rá, s vele leszünk.

Sokszor nagyon nehéz a mindennapokban – amikor nehézségekbe, akadályokba, kellemetlenségekbe, saját gyengeségeimbe vagy mások által állított, sokszor értelmetlen(nek hitt) korlátokba ütközöm – átélnem magamban ennek a meghívásnak, ennek az ígéretnek a szépségét. De valahányszor nagyon elkeserednék, igyekszem magamban újra meg újra tudatosítani, hogy ezek a kellemetlenségek csak pillanatnyiak, a távlat ennél sokkal nagyobb. S ha nem is tudom mindig érezni szívemben a megnyugvást, a határtalan bizalmat és Istenre hagyatkozást, ha van is bennem félelem, elkeseredés vagy aggodás, a döntés mindig az én kezemben van: akarok-e hinni az érzelmeimen és kételyeimen túl is a feltámadt Istenben, s merem-e rá bízni életem. Érdemes minden nehézségben arra gondolni, s másoknak is továbbadni ezt az örömhírt, hogy minden itteni szenvedésünk és küszködésünk egyszer elmúlik, de nem azért, hogy semmivé legyünk. Hiszen odaát vár ránk az, aki letöröl szemükről

minden könnyet, s minden apró lépésünket, jó szándékunkat, feléje fohászkodásunkat a legnagyobb jóval, önmagával hálálja meg. Merjük hinni, hogy bár véges gondolkodásunk nem engedi, hogy ezt elképzeljük, ott olyan boldogok és elégedettek leszünk, hogy semmi az itt fontosnak tartott dolgokból nem fog hiányozni, hanem Isten lesz minden mindenben, és ez akkora boldogsággal fog minket eltölteni, amiről álmodni sem merünk. Ott majd minden nagyon jó lesz, sokkal jobb, mint amit mi el tudunk képzelni.

Kántor Emese

A Jelenések könyve a feltámadás fényében

A húsvéti időben az olvasmányos imaóránál az olvasmányokat a Jelenések könyvéből vesszük, és ez nem véletlenül.

Filmekben sokszor szokták bemutatni a világvégét nagy katasztrófákkal, amikor az amerikai szereplők harcolnak minden erejükkel, hogy tovább élhessenek. Ők nem próbálkoznak változtatni az életükön, vagy bízni Istenben azokban a nehéz időkben.

A Jelenések könyve írja, hogy Isten meg fogja engedni a csapásokat, de csak azért, hogy megtérjenek az emberek keze tettei miatt, és ne imádjanak más isteneket (Jel 9,20–21), de mindezeket csak azután, hogy megjelölték homlokukon Isten szolgáit (Jel 7,3). A Jelenések könyve új égről és új földről beszél, ahol Isten az emberek között fog lakni, „és letöröl majd a szemükről minden könnyet, nem lesz többé sem halál, sem gyász, sem jajgatás, és fájdalom sem lesz többé, mert az elsők elmúltak” (Jel 21,1–4). Mindezt a feltámadott Jézus dicsőségéről írja, az örök életről, a szentekről, akik Isten trónja előtt vannak, és dicső énekeket énekelnek (Jel 7,10; Jel 15,3–4; Jel 19,1–2). „Boldogok, akik hivatalosak a Bárány menyegzős lakomájára!” (Jel 19,9).

Olyan szép a húsvéti időben a Jelenések könyvét olvasni és elmélkedni mindazon, amit Jézus megnyert nekünk az Ő szenvedése, halála és feltámadása által!

Anne-Marie Horgos

Szenvedések, nehézségek – és a feltámadás

- hogy lehet a szenvedésért is hálát adni? -

„Adjatok hálát mindig mindenért!” (Ef 5,20) – Könnyű azt mondani...

A Bibliának ez a felszólítása igen jámbor, szép, méltányolható, de nekem mi közöm hozzá? A különleges szentek, egy „vallási elit” bizonyára tud vele mit kezdeni, de én, az átlagember?

Pedig sok felhívást kapunk rá a Szentírásban, így jogosan feltételezzük, hogy meg is valósítható. Pl. „*Adjatok hálát az Úrnak, dicsérjétek a nevét, hirdessétek*

tetteit a népek között.” (1Krón 16,8) „Adjatok hálát az Úrnak, mivel jó, mivel szeretete örökre megmarad.” (1Krón 16,34) „Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok nevét. A népek között hirdessétek tetteit, s mondjátok el, milyen fölséges a neve.” (Iz 12,4) „Dicsőítsétek az Urat a földön, és adjatok hálát Istennek.” (Tób 12,20) „Lépjétek be kapuin hálaénekekkel, előudvarába dicsőítő énekkel! Adjatok hálát, és áldjátok nevét.” (Zsolt 100,4) „Adjatok hálát mindig mindenért Urunk, Jézus Krisztus nevében az Istennek, az Atyának.” (Ef 5,20) „Adjatok hálát az Atyának, aki arra méltatott benneteket, hogy részetek legyen a szentek örökségében, a világhozzában.” (Kol 1,12) „Akár mondtok, akár tesztek valamit, tegyetek mindent Urunk Jézus nevében, így adjatok hálát általa Istennek, az Atyának.” (Kol 3,17) „Adjatok hálát mindenért, mert Isten ezt kívánja mindnyájatokról Krisztus Jézusban.” (1Tessz 5,18)

A hála első hallásra érzésnek tűnik. Az érzés spontán belső reakció. Az érzések se nem jók, se nem rosszak, így nem is pozitívak vagy negatívak, mivel erkölcsileg semlegesek. Hatásukat tekintve lehetnek kellemesek vagy kellemetlenek. Érzéseinknek nincs, de viselkedésünknek már van erkölcsi színezete. Sokan azért fojtják el az érzéseiket, tagadják le azokat, és őrizkednek attól, hogy szembesüljenek a kellemetlen érzésekkel, mert negatívnak minősítik azokat, és zavarba jönnek, tapasztalva ezeket.

A Biblia érzések előidézésére szólítana fel, amikor **HÁLÁRA**, hitre, reményre, szeretetre (ellenségé is), bizalomra, szívből való megbocsátásra, öröme, békességre, szabadságra, nyitottságra, elégedettségre, bátorságra, bizonyosságra hív? Mindezek elsősorban spirituális valóságok, ugyanakkor mindegyik megjelenhet a psziché síkján is (affektív szint, érzések). A mindennapokban mi ezeket leginkább az érzések síkján képzeljük el, ezért jövőnk zavarba attól, amikor itt és most pl. hálaadást kérnek tőlünk. Isten azonban sosem érzésre szólít fel, hiszen jól ismeri az embert, hogy mi mindent tudunk érezni egyszerre, ám döntésre annál inkább kihív!

Hasznos lehet az érzések és a szívbeli gondolatok/döntések síkjának megkülönböztetése. Tekintsük most az embert úgy, mint a tengert: a felszín – hajók, szelek és más külső hatások által felkorbácsolható – hullámai az ÉRZÉSEket jelentik, míg a tenger zavarhatatlan mélyének nyugalma a SZÍV síkja. A szív köznapi szóhasználatunkban az érzelmi élethez kapcsolódik. A kinyilatkoztatás szerint viszont a szív az ember „benseje”, ahol felelősséget vállal, megnyílik Istennek, vagy bezárul előtte. Az ember tudatos, értelmes és szabad személyiségének a forrása, döntő választásainak helye. Isten titokzatos cselekvésének a színtere. Mind az Ó-, mind az Újszövetség szerint az ember szívében találkozik Istennel. „Az ember színedet, Jahve szívedet nézi.” (1Sám16, 7). Az ígét *készséges szívvel* kell befogadni /Lk8, 15/, Istent *egész szívből* kell szeretni /Mt22, 37/, testvérünknek *szívünk mélyéből* kell megbocsátani /Mt18, 35/. A szívemben hozhatok élet-döntéseket, innen jönnek élet-irányulásaim, itt fakad

az élethez való hozzáállásom, a hitvallásom. A szív belső élete kihatással van a felszínre is, amit érzelmi síkon is megtapasztalhatunk a kellő időben.

A hálaadás a „mindent visszaadás” Istennek, akitől minden jó, minden élet és létfeltétel származik. Nem a szenvedésért adunk hálát, hanem Isten szeretetéért, ami a szenvedésben is megmutatkozik, méghozzá nagy erővel. Érdemes ránézni, hogy a fenti igékben mik a hálaadás indokai. Hálaadásunk okait jó éberem számon és szem előtt tartani, mert ez a Valóság/Igazság, ezek az élet legnagyobb, legjelentősebb tényei. Maga az élet – és nem csupán a földi –, minden lélegzetvételem és szívverésem ajándék, innentől kezdve azután minden más is ajándék, bátran folytathatjuk a sort. „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek **MINDEN** javukra szolgál.” (Róm 8,28)

Mi emberek nem tudunk szüntelenül hálát adni. Ez a Szentháromság sajátja: egymásnak szüntelen köszönik az életet/szeretetet. Mi több-kevesebb kihagyással, kisebb-nagyobb éberséggel ebbe kapcsolódunk bele. Erre is igaz, hogy „*nélkülem semmit sem tehettek*” (Jn 15,5). Az Eucharisztia (ami a Zsinat szerint forrás és csúcs az életünkben) szintén hálaadást jelent.

Például átélhetem, hogy „érzelmeimet a félelem határozza meg, de közben tudhatom, hogy bensőmben nem tud utánam jönni. A félelem az élet velejárója, pl. a magánytól, mely honvágy Isten után. A halálfélelem a lét alapkérdéseire vezet, Krisztussal a halálnak nincs hatalma fölöttem... A belső üresség és sivatag közepén is fakadhat forrás, sötétségeimben is ott világlik egy fénylő pont. Valójában nem is kell eltűnnie a félelem érzésének az imámból, mert félelem érzéseim közepette is bízhatom abban, hogy Isten velem van, és szívemből hálát adhatok ezért. Ez még nem garancia arra, hogy megszűnik a félelem, de relativizálja, elviselhetővé teszi azt. Mert nem az lesz a legfőbb gondom, nem azzal foglalkozom állandóan, hogyan szabaduljak meg tőle.”¹

Lehet életünkben ezután – a hálaadás közepette – is sok szenvedés, amely azonban nem mond ellent az alapvető örömmnek, hálának, hanem egy másik síkon helyezkedik el. Avilai Szent Teréz szerint „akié Isten, annak semmi sem hiányzik.” De ettől még érezhetünk pl. fájdalmas úrt, ha el kell válnunk egy szeretett személytől. Ezek a fájdalmak azonban egyáltalán nem zavarják meg azt a tökéletes örömet, amelynek forrása a központban van. Ha az érzések és a szív két síkja feszültségbe kerül egymással, lényeges, hogy ne *vagy-vagy*-ban gondolkozzam, a feszültség megszüntetését célozva, hanem *is-is*-ben: fogadjam el életem valóságaként ezt a feszültséget, mely feszültség már magától az elfogadásától is bizonyos mértékig oldódik.

„*Boldogok, akik sírnak... akik szomorúak... akik éhesek...*” /Mt5, 3-12/. A nyolc boldogság is erre tanít.

¹ Anselm Grün OSB – Meinrad Dufner – Michael Reepen: *Mélyből forrászó lelkiség.*

A hálaadás alapja elsősorban tehát nem érzés, hanem belső magatartás, hitvallás, elköteleződés, világnézet, élethez való hozzáállás, akaratlagos döntés és annak rendszeres megújítása. Úgy is mondhatom, hogy **életforma**. Persze naponta sokszor elgyengülünk benne, de mindig újrakezdhető. Nem tompítom el, nem tagadom le az érzéseimet, de nem is szolgáltatok ki magam azoknak. Vagyis bármilyen érzést tapasztalok is magamban (lásd a tenger felszínét, hullámain), nem vagyok köteles azokat követni a viselkedésemben, szavaimban, sőt még a gondolataimban sem.

„Érzéseim alakulására hatással vannak saját döntéseim, egész életvitelem.”² Az szívem döntései befolyásolják az érzelmi élet síkját is, kisugárzik oda az, ami a mélyben történik. Eszerint a spontán érzések nem minősítenek, nem vagyok felelős értük, de a tartós érzelmekért már igen. Ha apró, de rendszeres hitvallásokkal gyakorlom, hogy szívem bősége egyre inkább Jézus lehessen, akkor megszólalásaim („*a szív bőségéből szól a száj*” – Lk 6,45b) és más megnyilvánulásaim ezt tükrözik.

Nem azért imádkozom, hogy ilyen vagy olyan érzéseim legyenek, de amikor megajándékoz Isten az imában, elfogadom ezt. Korunk „élmény-társadalma” azt sugallja, hogy az ösztöneim és az érzéseim után menjek, „éld ki ösztöneidet, vágyaidat” jelszóval! Emberségemhez ezzel szemben az méltó, hogy minden tapasztalatomat megkülönböztessen értékrendem fényében. Nem vagyok kiszolgáltatva érzéseimnek, sem mások érzéseinek. Istentől kapott szabadságom, hatalmam van uralkodni felettük, azaz győzni. A helyzet nyitja (kulcsa) tehát nem kívül van, hanem belül.

Teszt-kérdés lehet bármely visszatekintésnél, hogy elégedett vagyok-e. Ha nem, miért? Érdemes alaposan megnézni – nem az érzések, hanem a szív síkján, hogy mitől vagyok elégedett. Van jelentősége, hogy mennyi az elégedettség az életemben, ui. ez összefügg az örömmel és a hálával.

A Zsoltárok könyve kinyilatkoztatott imakönyv, amely mélységes emberismeretről tanúskodik. Fontos a veszteségek elgyászolása, a gyász megengedése, de helyénvaló eközben a szívből jövő hitből fakadó felülírás, azaz hitvallás is, a hálaadás, amely teret ad Isten működésének minden élethelyzetben. Beszabadul Isten ereje, gyógyít, és a külső körülményeket is meg tudja változtatni, ha az javunkra van. Istenre figyelek – nem a rossz helyzet, saját érzéseim, hanem Ő van a középpontban. A hálaadás, dicsőítés nem „hab a tortán”, nem a keresztény elit sajátja, hanem létkérdés. A hálás ember örvendező ember, és öröme nem vehető el, mert annak alapja Isten maga. A megtérés lényege az, hogy Istentől kiindulva határozzuk meg magunkat, és nem magunkból kiindulva Istent. A hit hallásból ered, fontosak a kapott érzelmi tapasztalatok is, de a hit istenigazából az érzésektől független bizonyosság Istentben.

² John Powell: *Miért félek attól, aki vagyok?*

Életemben eddig a legtöbb szabadulást ezen az útvonalon tapasztaltam meg. Ma is kezdő vagyok a témában, de a feltétel nélküli hálaadás vágya Isten kegyelméből naponta megújul bennem.

Klára nővér

Pilinszky János: Ismerem

Ismerem Jézus éjszakáit,
és a bal lator istentelen magányát.
A jótett szelíd mezejét, s a merénylő
elhagyott, üszkös kezét a tett után.

És ismerem a bárány vesztét,
úgy is, mint aki veszködve topog
halálos esése előtt,
és úgy is, mint aki hitével
a meleg belsőt keresi.

Magány azon a bizonyos szemüvegen át

A magányban talán nem is az a legrosszabb, hogy senki sem ért meg, hogy senki sem figyel rám, hogy nem érzem, hogy bárkinek is fontos lennék. Lehet, hogy nem is így van. Lehet, hogy csak eltúlzom a dolgot, vagy túl sokat várok az emberektől. Talán túl sokat várok magamtól. Azt várom el, hogy mindig jókedvű és bizakodó legyek, pedig nincs azzal semmi baj, ha néha szomorú is vagyok. Lehet, hogy nagyon sokak életébe viszek örömet, csak éppen nem veszem észre, hogy fontos vagyok. Lehet, hogy csak pillanatnyilag tűnik úgy, hogy éppen nem figyel rám senki.

Maga az érzés önmagában nem rossz dolog. Szükséges megélni azt is, hogy itt a földön nem érhetem el a teljességet, csak Istennél az örök életben.

Talán az a legrosszabb a magányban, hogy kényelmes. Annyira kellemetlen is tud lenni, hogy már szinte ízt vált, édeskés lesz, kényelmessé válik. Jól is tud esni az, ha sebeinket nyalogatjuk, és sajnálkozunk anélkül, hogy a kisujjunkat is mozdítanánk. Rossz dolog a magány, ha bezár, ha megbénít, és nem enged továbblépni. Ha vakká tesz a sok jóval szemben, amit minden nap kapok, és csak a kellemetlenségeket látatja, sőt azokat felnagyítja tárja elém.

Megdöbentő nagypénteken a tabernákulumba nézni és látni, hogy üres. Nincs ott senki. Mert mi van akkor, ha már Ő sincs ott? De utána következik a feltámadás.

Saját magányunk megélése segíthet megérteni mások magányát is. Segít odamenni embertársainkhoz és törődni velük. Jó dolog a magány tapasztalata, ha erőt ad nyitni mások felé, ha megértőbbé, együttérzőbbé tesz.

Jézus is átélte a magányt. Ha tudta is az eszével, hogy az Atya szereti, és soha nem hagyja el, mégis érezte a sebezhetőséget, a tehetetlenséget, a magára maradást. És emiatt nem sajnálkozott, nem zárkózott el, hanem az Atyához

fordult, és volt ereje magányában is megnyílni feléje, azt is elpanaszolni neki, hogy a jelen pillanatban nem érzi az ő közelségét.

A húsvéti titok fénye magányunkat is beragyogja. Feltámadása után Jézus mindenhol jelen van, átéli velünk hétköznapjainkat, megerősít küzdelmeinkben, megosztja örömeinket és enyhíti magányunkat.

G.K.

Emese Párizsban*

*A cikk szerzője a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem mesteris diájaként 2011 elején három hónapot töltött cserediákként Párizsban. Az ő élményeiből nyújtunk ízelítőt.

2011. február 19. (folytatás)

Egyébként érdekes reggelente az élet, amikor az emberek mind indulnak munkába-iskolába, a kukások meg gyűjtik össze a szemetet, vagy épp tisztítják az utcát. Láttam, ahogy egy érdekes szerkezettel felemelték az üveggyűjtő kukát, majd kinyílt az alja, behullt a tartalma a szemeteskocsiba, aztán visszaeresztették a helyére. Egész jó megoldás. (S legalább tudom, hogy valóban szelektív a hulladékgyűjtés – legalábbis az összeszedése bizonyára. – A házaknál is külön kuka van a háztartási hulladéknak, az üvegnek, ill. a papír, műanyag és fémhulladéknak.) Érdekes volt, hogy az utcát nem separték, hanem erőteljes vízszaggal mosták (ez lehet higiénikusabb és könnyebb, de azért én kicsit pazarlásnak érzem).

Nem megy viszont itt sem minden akadálymentesen, például a posta, itt is elvesznek a levelek. A teleföntársasághoz ugyanis valami csodálatos új szabályozás miatt el kellett küldeni néhány adatomat és a személyazonosságim másolatát, hogy így megkaphassak további 10 eurónyi egységet, s ne blokálják a telefonszámomat, én ezt be is tettem egy postaládába, de ők jó egy hét múlva sem kapták meg, így visszamentem az elárúsítóhoz, akitől vettem, ő a székhelyükhöz irányított, amit elég nehezen kaptam meg, utána meg kaptam egy felhívandó számot, amin egy elég hosszas süketek párbeszéde után nagyjából megértettem, hogy nem kapták meg a levelet, így újra el kell küldenem. Meg is írtam, a néni meg tegnap feltette a postára, mert épp készült oda, remélem, most már megkapják a hét elején. (Merthogy a decentralizáció miatt sok cégnek, így az SFR-nek is a székhelye nem Párizsban van, hanem ezeknek például Metzben.)

Érdekes az is, hogy nagyon sok lakóterületen, így a mi Domain Grandchamps-nak nevezett, néhány utcát magába foglaló környékünkön is az idegen autóknak tilos áthajtani, épp ezért az utcák végénél vagy kapu vagy a földből kinyúló oszlopok vannak, amik egy kis távirányító megnyomásával kinyílnak, ill. visszahúzódnak a földre.

A néniékkal továbbra is jól vagyunk, vasárnap megismerkedtem a lányaimmal is, tegnap meg megint voltunk misén Marlyban s a piacra. Továbbra is együtt szoktunk vacsorázni, ma meg is néztünk DVD-ről egy vígjátékot (nagyon hasonlított a régi magyar filmekhez, amiket mamáékkal szoktunk nézni – csak persze franciául volt, és színes). Azt nem tudom, írtam-e, hogy itt nagyon szeretik a sajtot, rengeteget esznek, főleg mindenféle penészes fajtákat, a néniék is szinte minden este megtoldják vele a vacsorát – én csak egyszer tudtam megkóstolni. Egyébként elég érdekeseket esznek, a leves például általában krémleves, többféle zöldség összemixeléséből, másodiknak meg volt már töltött paradicsom, valami lecsóféle, de elég sokszor félig kész ételeket készítenek (például palacsintaszerű masszában hús meg egyebek vagy tortellini), máskor meg pirítják ezt-azt (pl. krumplit kolbásszal). Ahogy láttam, mindig vajban süti a dolgokat, mikor kérdeztem, hogy a használt olajjal mit csináljak, ő maga is tanácstalan volt. Elég gyakoriak náluk a különböző saláták is, ebédre is inkább ezt esznek meg másodikfelét, levest csak vacsorakor. Szinte mindent cukroznak (például a müzlit is), többször van édesség is (például kompót vagy csokiba kevert gyümölcsök; azt mondják, a franciák nagyon szeretik a csokit, például a mousse de chocolat-t, ami egyfajta hígabb, kanállal evendő csokikrém, sütemény gyanánt tálalva; a múltkor Godinot-éknál meg sült banán volt, valami alkoholos lében). Viszont nem eszegetnek napközben (jó nekik). Érdekes még, hogy nagyon sokféle más zöldség és gyümölcs van itt, amikről nagyrészt nem tudom, mire való, az ismerős dolgokat viszont nem nagyon láttam (például karalábét és petrezselymet egyáltalán, zellert és karfiolt is csak nagyon későre láttam – de van nem tudom, hányféle saláta, mindenféle különös hagyma, brokkoli, avokádó meg még csomó dolog, amit még soha nem is láttam).

Nagyon látszik, hogy vakáció van, tegnap a misén is sokkal kevesebben voltak, a piacon is, az árusok közül is sok hiányzott, s a legtöbb kisebb üzletben (főleg amik saját vállalkozásnak néznek ki) zárva vannak jövő hét végéig. Ilyen helyeken elég gyakori a déli zárva tartás is.

Emellett továbbra is nagyon szeretem, hogy nagyon sok zöld rész van a városban, sok az örökzöld, a fű és a virág – bár azért volt már olyan, hogy nagyon leültem volna tízóraizni egyet, s utcákon keresztül nem kaptam egy parkot vagy legalább egy padot, máshol meg egymást érik.

Sok itt a rendőr is, láttam már az autót, mikrobusz és busz mellett motorbicikliseket, sőt a sétálóutcákban biciklivel járőrözőket is. Különösen sokan vannak estefelé, ilyenkor a metrókban is megjelennek a biztonságiak (RATP Sureté feliratú kék egyenruhájukban), s időnként a forgalmasabb állomásokon feltűnnek a fegyveres katonák is (a múltkor nappal láttunk egyet

a Chatelet-nál). Engem viszont nem megnyugtatót, sokkal inkább megijesztett látványuk. Nem biztonságban éreztem magam, hanem félttem magamtól pár méterre tudni nagy fegyverüket. ...

Kántor Emese

„Ki vagy te, édes Istenem? S ki vagyok én?”

A latin nyelvben az áldani és átkozni szó jelentése nagyon világos: *benedicere*, azaz jót mondani, *maledicere*, azaz rosszat mondani. Az áldás nagyobb az átoknál és úgy kell alkalmaznunk, hogy leleplezzük a hazugság atyját, aki fogva tart bennünket hálójában, és meggyőz mindet arról, hogy az a helyes, amit mi gondolunk.

Ahhoz, hogy megszabaduljunk hatalmából, először tudatosítanunk kell magunkban az átkot, hiszen gyakran úgy fogadunk el negatív gondolatokat, hogy nem is vesszük észre. Az átok először egy negatív tekintet, amely szavakban is testet ölt, s olyan mélyen belevésődik emlékezetünkbe, hogy sajátunkká válik. Az átkok kezdik el táplálni gondolatainkat, míg végül szüntelen benső beszéddé válnak. Ha nem vigyázunk, állandóan átkozni fogjuk magunkat és másokat, a vádlóra, azaz a sátánra hallgatunk, pedig az Atya elküldte nekünk a védőt, az igazság Lelkét. Csak Isten igéjének hatalma győzheti le az átkot: ahányszor szembesülünk a mérgező szavakkal, a mérgező szót az Isten áldó Igéjével kell behelyettesítenünk.

Mit mond az átok? Azt, hogy mi értéktelenek vagyunk, halálra kárhóztatottak, s az Isten nem akarja, hogy örökké éljünk, hanem, hogy örökké szenvedjünk. Hogy minden áldozatunk fölösleges lemondás, amely megakadályozza, hogy kibontakozzunk, hogy boldogok legyünk. Minden áldozat egy halál, amit Isten azért kér, mert féltékeny, és nem akarja, hogy növekedjünk és éljünk (vö. Ter 3,4–5).

Mit mond az áldás? Hogy az áldozat kötelező átmenet, de csupán átmenet, nem cél. Ahogy a jeruzsálemi templom előcsarnokában a bejáratnál, és nem magában a templomban volt az áldozati oltár, úgy nekünk is az Istennel való találkozás előtt kell feláldoznunk életünket az áldozati oltáron, hogy elégjen minden, ami nem dicsőíti Istent. De nem ez az elégés a lényeg, hanem az, hogy áldozatunk révén semmi se állhasson akadályt bennünk az Isten szeretete betörésének.

Az Ige felfedi számunkra, hogy nem elég a kereszttel állni, vagyis szenvedések közepette élni, s ráadásul csendben maradni. Bár önmagában ez is hősies dolognak tűnik, mégsem ez a legfontosabb. Sőt lehet semmi is. A döntő az, hogy Jézus kereszttel állunk. Nem a szenvedésünk számít, hanem az, hogy hiszünk, és így magunkévá tesszük Krisztus szenvedését. Keresztünk nem önmagában véve megváltás, erő vagy bölcsesség. Önmagában véve

emberi mű, vagy egyenesen büntetés. Isten erejévé és bölcsességévé válik, amennyiben – hittel telve és magának Istennek a készsége által – egyesül Krisztus kereszttel. A szenvedés egyfajta csatorna, belépő Krisztus keresztté.

Ma is csak Krisztus feltámadásának fényében és a mi feltámadásunk reményében lehet megérteni a szenvedés és a halál értelmét. Jobban meg lehet érteni a kereszttel, ha a hatására és nem az okaira tekintünk, mert az okok számunkra gyakran érthetetlenek és megmagyarázhatatlanok maradnak.

Mivel hitben és nem színelátásban élünk, földi életünkben a kereszttel a tapasztalat tárgya, a feltámadás a remény tárgya. A feltámadás a reményünk alapja, s arra hívtunk, hogy készséggel tanúságot tegyünk erről (vö. 1Pt 3,15). A kereszttel ember számára nem elég együtt érezni a szenvedőkkel vagy igyekezni könnyíteni szenvedéseiken – bár természetesen ez is fontos feladata – , hiszen ezt megteheti az is, aki nem hisz a feltámadásban. Nekünk reményt kell nyújtani, hirdetni kell, hogy a szenvedés nem abszurd, hanem értelme van, mert lesz feltámadás a halálból. Ezt pedig önmagunkon kell kezdenünk. Felülírnunk a bennünk levő átkot, amely arról próbál meggyőzni bennünket, hogy csak ebben az életben reménykedjünk, a jelen pillanat gyönyöreinek éljünk, s ha ez nem sikerülne nekünk, életünk teljesen értéktelen, felesleges, és mi szerencsétlenek vagyunk, és jogosan szégyenkezhetünk, mert a gúny tárgyává váltunk, balekakká, örök vesztesékké.

A szenvedést csak a reménnyel győzhetjük le, azáltal, ha értelmet keresünk neki, s remélünk a szenvedés értelmes voltában. Emberileg csupán addig a gondolatig juthatunk el, hogy ha a magunk részéről nem tehetünk semmit azért, hogy változtassunk egy nehéz helyzeten, még mindig marad egy nagy megoldandó feladatunk: hogy eléggé elfoglaljuk magunkat, és távol tartsuk a kétségbeesést azáltal, hogy azt tűzzük ki célul, hogy türelemmel elviseljük a szenvedést. Ezt tehetjük azért is, hogy példát adjunk azoknak, akik hasonlóképpen szenvednek, hogy megerősítsük őket. Ám csak a hit képes igazi értelmet adni a szenvedésnek, hogy az Istennek felajánlott szenvedésből örök élet fakad, s mindaz, ami a földön balgaság és botrány, Jézus kereszttel hasonlóan a feltámadás dicsőségével koronázódik meg.

Ezek az áldás és az átok szavai. Ismerjük mindkettőt. Nekünk kell elhatároznunk, hogy az áldás hordozói legyünk úgy, hogy befogadjuk és továbbadjuk azt. Ha nem töltjük meg szánkat és elménket áldó szavakkal, akkor az fakad fel elménkben és ajkunkon, ami keserű, és beszennyez bennünket. Egyedül az áldás képes egészségessé tenni a mérgezett forrást, és

meggyógyítani bennünket a halált okozó szavaktól, amelyeket befogadtunk a szívünkbe.

Az áldás szavai az a szemüveg, amely megóv bennünket attól, hogy reménytelenségbe süllyedve tekintsünk a világban mindenütt jelen levő szenvedésre. Isten Igéje az áldás, aki megtestesült, meghalt és feltámadt.

Milyen keresztet hordozok? Milyen a magatartásom a szenvedéssel szemben? Mi az, ami miatt aggódom? Mi az, amit nem sikerült odaadnom Istennek?

Hogyan segít a Jézus és a mi feltámadásunkba vetett hitem a szenvedéseim elviselésében?

Forrás:

Croissant, J.: *A test a szépség temploma*. Nyolc Boldogság Katolikus Közösség, Homokkomárom, 2000.

Cantalamessa, R.: *Mária, az Egyház Tükre*. Sarutlan Kármelita Nővérek, Pécs, 2002.

Nagy Lilla

Francesco testvér nyomán

– híres ferences harmadrendiek –

Borromeo Szent Károly (1538–1584)

Nagyhírű grófi család leszármazottja volt apai, és anyai ágon is. A feljegyzések szerint akkori szokás szerint már tizenkét évesen reverendát öltött, s egy kolostor apátja lett, ami azt jelentette, hogy megkapta az apátság jövedelmét, míg teendőit más látta el. Ő viszont ezt a jövedelmet maga kezelte, s gyakorlatilag szétosztotta a szegények között. Szintén korabeli szokás szerint (amit a tridenti zsinat törölt el) már jogi tanulmányai után, bár még nem volt pappá szentelve, IV. Piusz pápa (aki nagybátyja volt), bíborossá és milánói érsekké nevezte ki. Ő lett Rómában az egyházi ügyek fő intézője, s mint ilyen, teendőit rendkívüli munkabírással végezte, alig aludt, imádkozott, böjtölt, példaadó életet élt.

Bátyja halálakor is Istenben bízott, tudta a feltámadás szemszögéből nézni a bánatot: „Ez a csapás oly szörnyű, hogy semmiféle emberi megfontolás nem tud megvagasztalni. Mégis, belátom, nagy lépéssel vitt előre a kegyelem útján, s megértette velem a mi nyomorúságunkat s az örök dicsőség nagyságát.” Nem is vette át a család ügyeinek intézését, hanem a sokak által elvárt nőülés helyett pappá szenteltette magát, szolgálai nagy részét elbocsátotta, címeit és hivatalát visszaadta a pápa kezébe, s kérte, hogy érseki városába távozhasson.

Részt vett még a tridenti zsinat utolsó szakaszának munkálataiban, majd bevonult Milánóba, s életét a tridenti zsinat határozatai végrehajtásának szentelte. Egyházmegyei zsinatokat hívott össze, papnevelő intézeteket állított

fel, s próbálta helyreállítani mindenhol a kolostori fegyelmet. Elrendelte a liturgia, a vagyonnevelés, a klérus képzése, a jótékonyág ellenőrzése és az anyakönyvek teljes reformját. Mindezzel példát mutatott a többi püspöknek is, s nagyban hozzájárult az Egyház megújulásához, de sok ellenséget is szerzett. Ő mégsem adta fel, hiszen tudta, hogy csak Istennek tartozik számadással, nem semmi földi hatalomnak. Konfliktusait rendre sikerült is megoldania. Mindemellett lelkiismeretesen látogatta egyházmegyéjét, még a legeldugottabb plébániákat is, hogy személyesen felügyelje a reformok fenntartását, a vallási élet megtisztítását. A milánói pestis idején is hősiiesen helytállt: ottmaradt Milánóban, látogatta és ápolta a betegeket, s minden jövedelmét meg a gazdagoktól gyűjtött adományokat a járvány és az inség enyhítésére fordította.

A feljegyzések úgy tartják, hogy ferences harmadrendi is volt. A gyakori böjttel és virrasztással tetézett, igen fárasztó munka felőrölte testét, erejét, de lelkét és hitét sohasem. Alig negyvenhat évesen derűsen, lélekben megnyugodva és a betegek szentségével megerősítve fogadta a halált. 1610-ban szentté is avatták.

Forrás:

KOVÁCS Kalliszt OFM: *Ferences szentek és boldogok az év minden napjára*. Sümegi Ferences Rendház, 2002, 112.

Kántor Emese

Szamártestvér

– rovat a makaics és bohókás emberi testről –

Távollátás

A távollátás (más néven túllátás) látászavar, amiben a szem alkalmazkodása nélkül a közeli tárgyról nem keletkezik éles kép az ideghártyán. A szem fénytörő képessége elmarad az egészséges 66 dioptriától, mert a szemgolyó túl rövid a törőképességéhez képest, a lencse laposabb, vagy hiányzik. Alkalmazkodás nélkül a közeli tárgyról érkező fénysugarak a szemgolyó mögött találkoznak; minél közelebb van az adott tárgy, annál hátrább kerül a fénysugarak találkozási pontja, annál homályosabb lesz a kép.

A rövidlátás geometriai-optikai ellentéte. A látásélességre hatással van a hiperópia mértéke, csakúgy mint a beteg kora és az akkomodációs képesség.

A távollátásnak mindenekelőtt genetikai okai vannak. Bár sok veleszületett szembetegség jár együtt távollátással, önmagában véve a távollátást nem tekintik betegségnek, hanem kisebb fénytörési hibának számít. Az emberek 50%-a távollátó.

A hiperópiát gyakran tévesztik össze a presbiópiával. Ez egy másik állapot, melyet a természetes öregedés által a szemlencse megkeményedése,

illetve a lencsetok csökkent rugalmassága okoz, ezzel csökkentve a szem akkomodációs képességét.

A távollátás osztályozása erősség szerint:

Gyenge távollátás: 3 dioptriáig (fakultatív hypermetropia). Természetes alkalmazkodással kiegyenlítődik.

Közepes távollátás: 3-6, vagy 8 dioptria (relatív hypermetropia). Az érintett csak kancsalítva tud közelre nézni.

Erős távollátás: 6-8 dioptrián felül (abszolút hypermetropia). A szem már nem alkalmazkodik.

A legkisebb távolság, amire a távollátó már jól lát, a közelpont.

Alkalmazkodás

A kis vagy közepes távollátást a szem automatikusan kiegyenlíti a szemlencse összehúzásával. Az érintett nem is veszi ezt észre. Amíg ez az alkalmazkodás lehetővé teszi az éleslátást, addig a távollátást felesleges korrigálni. Fejfájás, állandósult rossz közérzet, alkalmankénti homályos látás hívhatja fel a figyelmet arra, hogy valami nincs rendben.

A gyerekek távollátónak születnek, de ez a növekedéssel együtt csökken. A 3.0 dioptriát meghaladó távollátást azonban már gyermekkorban korrigálni kell, különben a kancsalság veszélye fenyeget. Ez az akkomodatív kancsalság. A hiperópia komoly fennállása esetén az agynak a születéstől nehézségei vannak, hogy egyesítse a két szemből érkező információkat, mivel az egyes szemekbe érkező kép mindig homályos. Egy komoly hiperópiában szenvedő gyerek sosem látta részleteiben a tárgyakat. S ha az agy nem tudja megtanulni részleteiben látni a tárgyakat, később nagy esély van arra, hogy az egyik szem dominánsabb lesz. Az eredmények azt mutatják, hogy az agy blokkolja a kevésbé domináns szemből érkező ingereket, és kancsalságot, illetve amblyopiát okozhat. A hiperópiás gyerekek általában közel állnak a tévéhez, hogy jobban láthassák azt.

Az erősen távollátókat (6-8 dioptriától) nem fenyegeti az akkomodatív kancsalság. A szem fénytörése közelre áll be, a sugártest megmerevedik.

Fontos, hogy korlátai vannak az emberi szem által megvalósítható akkomodáció mértékének. Az alkalmazkodás képességének csökkenésével a távollátás 35-45 éves korban eléri azt a mértéket, hogy a közeli tartomány nem látszik élesnek. Az időskori távollátás korábban jelentkezik, és erősebb, mint a nem távollátóknál. A korrekció javítja a közle, később a távolra látás élességét is, és tehermentesíti az alkalmazkodást még abban a tartományban is, ami szabad szemmel is élesen látszik.

Időskori távollátás

A kor előrehaladtával a szem alkalmazkodási képessége csökken. Ez okozza az egyre nagyobb távollátást.

Például, ha egy 10 éves szeme 15 dioptriás alkalmazkodással bír, akkor 20 éves korban 10, 30 évesen 7 dioptria marad. 40 éves korra ez tovább csökken 4,5 dioptriára, és itt kezdődnek a panaszok. A könyvet, újságot egyre távolabb kell tartania ahhoz, hogy olvasni tudjon.

Kockázatai

A távollátók zárt zugú zöldhályogra hajlamosak.

Míg az erősen rövidlátókat el szokták tiltani az ugrálástól, a labdajátékoktól és a nehéz súlyok emelésétől, addig a távollátók, még az erősen távollátók is minden különösebb kockázat nélkül végezhetik ezeket a tevékenységeket.

Forrás: <http://hu.wikipedia.org/wiki/Távollátás>

Eszter

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Nézd végig a megtett utat. Gyerekkorodtól! Bámolni fogsz! Az a sok cikcakk csak látszat. Életed igazából nyílegyenes vonalon futott – mind a mai napig. Erre a látásra aligha jutsz el fáradtság és becsületesség nélkül. De a végén letérdelsz, imádod az isteni gondviselést, és eltelsz rendíthetetlen bizalommal.”

Bika (április 21.–május 20.):

„Ne légy meggondolatlan, mint a gyermek! Amikor zúgolódsz, csak felőrlöd idegeidet – feleslegesen! Hidd el, Isten a megpróbáltatásokkal is boldogságot akarja, akkor is, ha azt ma és most nem is érzed!”

Ikrek (május 21.–június 21.)

„A hited körül baj van, de a baj gyökere nem tebened van-e? Akadályokat akartál állítani az útra, nehogy hozzád jöhessen Isten. Talán túl gyáva vagy: mert ha elfogadnád a hitigazságokat, meg kellene változnod...”

Rák (június 22.–július 22.):

„Minden valódi Krisztus-követés a szegénységnél kezdődik. Ez nem jelenti, hogy semmi sem lehet! Legyen, de úgy, mintha nem volna... Készen kell lenned a legkedvesebbet is odaadni, ha Isten kéri. Még ha a könnyed is kicsordul! Úgyis csak visszaadod Istennek.”

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Próbáld meg egyszer: közeledj úgy a másikhoz, mintha te magad volnál Krisztus. Abban a pillanatban megszűnik haragod és bosszúságod, türelem, önuralom, nyugalom kerekedik fölül.”

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Önmagad fölé kell kerekedned. – Ezt meg kell tanulnod! Az aszkézis nemcsak lemondásból áll. Jelentősége éppen az értékeid kifejlesztése és ápolása.”

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Iparkodj szerényen és egyszerűen élni, jónak lenni, nem hajszozni a pénzt. Ne légy irigy, ne jajgass, ne vádaskodj! Dolgozz együtt a másik emberrel, beszélj vele bátorítóan, látogass meg egy-egy beteget. Állj rendelkezésre, ha valakinek szüksége van rád!”

Skorpió (október 23.–november 21.):

„A fecsegő embert senki sem tiszteli meg bizalmával. A hallgatagok mindig vonzanak – mert bensejükben titkok rejlenek. Ők méltók arra, hogy feltárják előttük az emberszívek rejtett mélységeit, és a magukéval együtt őrizzék a rájuk bízott titkokat.”

Nyilas (november 22.–december 21.)

„Aki jelentéktelen apróságok miatt haragra lobban, az nem vív ki magának tiszteletet, hanem annál inkább mérgezi magát. Ez azt jelenti: veszít a tekintélyéből, eltípor, rombol, ledönt, és semmit sem épít fel.”

Bak (december 22.–január 19.):

„Ha a gabona szára egyszer megtörik, nem egyenesedik fel újra. Lehet, hogy sok ember csüggedése és önbizalmának hiánya terheli a te lelkedet! Lásd meg másoknál a hibát, ám ha nem okoz botrányt, nézz el fölötte.”

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Az embereket vedd úgy, ahogy vannak! Igenis rosszindulatúak, irigyek, szívtelenek, tapintatlanok... Csakhogy megbántóid mind Istentől kaptak feladatot, épp a te irányodban. Isten kalapácsai ők. Ahol feljajdulsz, ott a beteg részed.”

Halak (február 19.–március 20.):

„Komoly döntés előtt állsz, vagy súlyos kísértésed van, Istened és az éned vívniak elkeseredett harcot. Loyolai Szent Ignác tanácsa: feküdj le ilyenkor saját halálos ágyadra, és kérdezd meg: hogyan cselekednék, ha öt perc múlva meg kellene halnom? Mire mondanám halálom után egy perccel: ez volt a jó választás?”

(Johannes Rosche alapján)

Léonie

Hajnali csend

– folytatásos regény –

XXVII. fejezet

A miniszternek nem volt pontos értesülése arról, mekkora szabású hadművelet kezdődik a városban. Ennek ellenére tett néhány lehetséges óvintézkedést a lánya meg a pap kijutásáért a városból. Egyetlen emberét küldte velük, aki utánuk ment, hogy védelmüket biztosítsa. Paul hagyományos koreai kereskedőnek volt öltöztetve, Myeon Hwa köpenybe burkolózva. Emberét, aki a harcművészetekben jártas volt, fegyverrel látta el. Késő délután emberei egy plakátszerűséget hoztak neki, amely az idegenek ellen uszította a lakosságot, őket nevezve meg minden baj forrásának. A japánok miatt aggódva embert menesztett a hercegnőhöz, de az nem tartózkodott már a palotában.

Myeon Hwa

(rajzolta: Janka)

Mire kiértek a tekervényes mellékutakon a városból, egészen besötétedett. Vastagra duzzadt felhők özönlöttek el alattomban az eget, a teleholdnak esélye sem volt kivilágítani. A szél is meg-megindult, váratlanul és vadul arcul csapva őket. A levegő lehűlt, és megtelt elektromossággal. A kísérő megállította a csendben haladó párt, és közölte velük, hogy merre menjenek tovább, aztán mintha tétovázna, visszatért ismét, és jelezte, hogy ha valami gyanúsat észlel, milyen jelet ad le, és azonnal szaladjanak. Csak a biztonság kedvéért. Aztán eltűnt a távolban.

A két fiatal egymás mellett lépegetett, most már gyorsabban, a sötétség hirtelen beállta miatt. Még kétórányi út állhatott előttük. Paul még meglehetősen feldúlt volt, mert nem értette, mi okból kell távoznia a városból, aztán arra gondolt, talán valami politikai dolog megint, esetleg a miniszter veszélyben lehet, vagy a lány, és megint ő szolgáltat alibit a menekülésre. Mit szól majd Girard atya, hogy így eltűnt? És ki végzi el az ő teendőit?

Myeon Hwa békét érzett a lelkében, számára mindez egy csodás séta volt, bár hiányzott a holdfény, de ő végre szabadnak érezte magát. És örült Paul társaságának, bár ezidáig hallgattak. Boldogan ment a hegyekbe. Szeretett kirándulni anyjával, és a kis kápolnában imádkozni vele.

– Nem mondanád el, hogy miért kell elhagynunk tulajdonképpen a várost? – törte meg váratlanul a csendet Paul. Hangjában türelmetlenség bujkált.

– Nem tudom. Apám nem szokott magyarázatokat adni, csak utasításokat. De a parancsaiban megbízhatok. Ok nélkül nem várt volna el tőled ilyen áldozatot. Kérlek, ne neheztelj ránk – válaszolt a lány a maga szelíd hangján. Paul megenyhült. A lány hangja különös hatással volt rá.

– Nem fázol? – szólalt meg ismét, némi csend után. – Attól tartok, nemsokára lemos minket az eső.

– Még nem... de nem tenne jót nekünk az ázás. Valahová be kéne húzódnunk – jegyezte meg a lány.

Körülnéztek mindketten, de csak fák meg bokrok kínálkoztak az út mentén. Az eső azonban apró cseppeket küldözgetett nekik ízelítőül. Friss földszag lengte őket körül. A szél csapkodni kezdte Myeon Hwa köpenyét, és Paul tornyos kalapja bizonytalanul billegni kezdett a fején, hiszen rövid haja lévén, nem volt, ami megtartsa a fején, mert a hagyományos koreai kalapot hosszú hajra találták ki. A kísérő is feltűnt a láthatáron, öles léptekkel igyekezett feléjük.

– Jae Hee majd segít – jegyezte meg a lány, bár reménytelennek látszott a fedél alá kerülés.

– Kisasszony, hamarosan hatalmas eső lesz, be kell mennünk az erdőbe, hátha akad egy szikla vagy valami nagyobb fa, ami alatt védelmet találunk – mondta lihegve a Jae Hee-nek nevezett kísérő.

Ebben a pillanatban hirtelen fény öntötte el az utat, majd hatalmasat dörrent az ég. Myeon Hwa megrezzent, és ösztönszerűen tett néhány lépést Paul irányába, aki felnézett az égre. Jae Hee azonban bebámult az erdők irányába, és az áruló fényben meglátta a veszélyt. Nem sok ideje maradt latolgatni az esélyeket, négyen voltak egy ellen, hiszen a lány meg a pap fegyvertelen és harcképtelen volt.

– Arra! – kiáltotta Paulnak, és az ellenkező irányba vezényelte őket. A villámtól megriadt lány meg a pap tétovázva néztek abba az irányba, miközben ömleni kezdett az eső.

– Gyorsan! Veszély! Szaladjanak, amilyen gyorsan a lábuk bírja. Ha egyenesen haladnak, nem tévesztik el az utat. Ne nézzenek vissza. Megpróbálom feltartóztatni őket. Alighanem közönséges banditák! – hadarta a kísérő idegesen. De cseppet sem volt meggyőződve arról, valóban közönséges banditákról van-e szó.

Paul fogta fel elsőnek a szavak komolyságát, és megragadta a lány kezét. Még el sem érték az első fákat, kardcsattogás hallatszott. Azután már csak

rohantak, mint az üzött vadak, és verte őket az eső. Az erdő emelkedni kezdett, sűrűsödött, és a gallyak recsenése alapján azt hitték, a nyomukban vannak. Az eső és a dörgés azonban megakadályozott minden tájékozódást, az utat is csak a villámok fénye pásztázta. Lábuk minduntalan elcsúszott a vizes avarban, besüppedt a hirtelen támadt tócsákba. Paul már régen elhagyta a kalapját, szőke hajáról csorgott a víz, Myeon Hwa köpenye cafatokban lógott, hosszú ruhája alaposan akadályozta a futásban, többször is elvágódott és leesett, de a pap minden alkalommal tovább rángatta, mert hallani vélte az üldözők kiáltásait. Nem tudta, hogy valódiak-e, vagy csak feszült idegrendszer játszik. Az ijedség némává tette őket, talán már csak ösztönük rohant az életért. Az ember ilyenkor többre képes, mint amennyit normális körülmények között elbírná. A láb felgyorsul, a gondolatok megszűnnek. Csak a ránehezedő fáradtság tartja éber a lelket.

A hegy aljában azonban egy villám állta útjukat. Fűsiketítő dörrenéssel, mint kasza a fűvet, keresztülselezte az előttük magasodó több száz éves fát. A fa félig kidőlt, miközben lángnyelvek csaptak fel belőle, és egy pillanatra vörös fényt vett fel az egész erdő. Olyan volt, mint egy tüzes látomás, Paul számára megállt az idő. Füle bedugult a hirtelen robajtól. Remegve állt, azt sem tudta, mennyi ideje, míg rájött, hogy nincs egyedül. Mellette a lány eszméletét veszítve feküdt, sárosan és tépetten, a vizes avarban. Az eső mintha vezényszóra állt volna meg, és hirtelen nem hallatszott más, mint az égő fa recsegése és a mennydörgés távoli moraja. Ember nem volt a láthatáron. Körös-körül sötét, és ismeretlen erdőre meredt a villámsújtotta fa lángjának fénye.

Isabelle úgy érezte, mintha egy labirintus lenne a város, amelyben nem találja a kivezető utat. Már fél órája kint bolyongott, de emlékezete megtréfálta, és nem találta a gisaeng-házat. Közben észrevette, hogy az emberek csoportokba vegyülve valami plakátfélére mutogatnak, közelebb is ment, de nem ismerte a koreai írást, így tovább akart menni, egy tisztességes külsejű embert keresve, akitől útbaigazítást kérhetne. Aztán arra lett figyelmes, hogy többen rábámulnak, és nem mert senkit se megszólítani, mintha ellenséges lett volna minden arc, bár meglehetősen sötét volt már.

– Emberek! Ez a nő is azok közül való, akik az országunkat veszélyeztetik! – szólalt meg egy hang. – Az idegenek kezére játsszák hazánkat, idegen, istentelen hitre térítik az embereket! Tönkreteszik a hagyományainkat! Hát nincs bennetek annyi hazafiasság, hogy elűzzétek őket? Halál rájuk! A király nem segít rajtatok, álljatok a Daewongun mellé, és élni fogtok!

Az emberek zavartan néztek a hirtelen feltűnt alakra, de senki sem mozdult. Alaktalan tömeggé merevedtek. Isabelle nem értette a gyorsan elhadart szavakat, úgy döntött, továbbmegy. Mielőtt azonban egyet is léphetett volna, hatalmas hegyes kard szegeződött a nyakának, és enyhe szúrást érzett, aminek következtében kibuggyant a vére. Egy asszony felsikoltott a közönségből, és Isabelle nyaka irányába mutogatott. Isabelle arcából minden csepp vér kifutott, talán a szívverése is megállt. Hirtelen rájött, hogy a plakátnak valami köze lehet hozzá, és a tévedésre, amit elkövetett azzal, hogy kiszökött a misszióból. Annyira segítette a lélekjelenléte, hogy kezét hirtelen védőn maga elé emelte, ám a kard magasba lendült, csapásra készen. Isabelle kiáltani akart, de hangja a torkába rekedt. Ekkor furcsa ropogó hang hallatszott, és a kard hatalmas csörömpöléssel váratlanul leesett, a támadó férfi holtan a földre zuhant. Újabb sikoltás követte, ezúttal férfihanggal tarkítva. Egy fekete álarcos alak lépett elő. Kezében modern fegyver, egy puska.

– Emberek! Ne engedjétek, hogy félrevezessenek titeket! Így jár, aki a királyt gyalázzni meri! – zengett egy éles, ismerős női hang, az álarc mögül. Isabelle lerogyott a földre. Támadója halott volt, ő maga azonban enyhén vérzett. A hirtelen ijedségtől sokkos állapotba került. Az álarcos nő fölemelte, és valamit suttogott a fülébe, aztán karon ragadta, és magával vitte. Senki sem merte megakadályozni.

– Én vagyok, Mae Hyang! Most visszafizettem a múltkori tartozásomat. Gyere, a lányok bekötöznek – hallotta a lány, és váratlanul könny szökött a szemébe.

– Megölted azt az embert? – nyöszörögte Isabelle.

– Ha nem teszem, te most halva fekszel az út porában. Szerencséd, hogy időben érkeztem – válaszolt közönyösen Mae Hyang, és levette a fekete álarcot, amiből csak a szeme látszott ki. Sötét szeme úgy csillogott, mint a kés pengéje. Konty helyett azonban most csak egy felcsavart hajfonata volt, ékszerek nélkül. Isabelle számára olyan volt, mint egy szép amazon.

– Te... nem vagy gisaeng? – kérdezte a lány hirtelen megvilágosulva. – Különben mit keresnél ilyen öltözetben, fegyverrel a kezében...

– Csitt! Most nem érünk rá filozófiai kérdéseket vitatni. Ma éjjel még sok dolgom van. Te biztonságban leszel a lányokkal.

A biztonság azonban kerülni szándékozott ezen az éjszakán a várost.

– folytatjuk –

Léonie

A szentjánosbogár szeme

Amikor kibújt a petéből, csodálkozott, hogy olyan színtelen a világ. Egyszínűek voltak a virágok, a rovartestvérei, a növények, az ég, a föld. Sem a formákban, sem a színekben nem tudott gyönyörködni.

Napjai élelem és bűvőhely utáni kutatással teltek. Küzdött a túlélésért, s nem értette, hogyan születhetett ilyen egyszerű világba. Talán egy év is eltelt, mire megkérdezte egy légytől, hogyan bírja ki, hogy ilyen színtelen világban él. A légy nem értette a kérdését, hisz ő gyönyörködött a zöld növényekben és a kék égben. A szentjánosbogár elhatározta, hogy minden rovar meg fog kérdezni, hogy miért ilyen színtelen a világ. De minden rovar azt felelte: a világ csodálatos színekben pompázik, a virágok tele vannak jelzésekkel, mutatják az utat a repülő rovaroknak, hogy hol találjanak nektárt és virágport, a rovarok gyönyörű színekbe öltözve kedveskednek párjuknak, a hernyók terepszínű ruhát öltenek, hogy elrejtőzhessenek az ellenség szeme elől.

A szentjánosbogár elbátortalanodott. Nem értette, hogy az ő szeme miért nem látja azokat a gyönyörű színeket, amelyekről beszámolnak neki a rovartestvérei. Nem tudta, milyen lehet az a kék szín, vagy a zöld, vagy a piros, a sárga, a lila. Nagyon vágyott megismerni a színeket, de az ő szeme képtelen volt meglátni.

A csillagokat sem látta soha. Nem látta az emberek gyártotta mesterséges fényeket. Csak a csigákat látta, amelyekkel táplálkozott, és a bűvőhelyeket, ahova elrejtőzhetett. Idegen világról beszéltek neki a rovarok. S ő napról napra egyre szomorúbb lett, hogy mindebből semmit sem tud megtapasztalni.

Feltűnt neki, hogy minden rovar más színekről beszél. A méhek kék és ultraibolya színekről, a legyek zöldről, a lepkék piros színről meséltek neki. Arra gondolt, talán ők sem látnak minden színt. Különösnek tűnt előtte, hogy a világban rengeteg szín létezik, s vannak rovarok, akik csak egyet-egyét látnak belőle. A repülő rovarok látták a virágokat díszítő ultraibolya csíkokat, foltokat, míg a ragadozó rovaroknak egyszínűnek tűnt minden virág. A méhek szemük alsó részével látták a zöld színt, ha szemük felső részével akarták nézni, nem láthatták. Amint ezeken gondolkodott, megszületett benne a gyanú, hogy minden rovar csak azokat a színeket látja, amire szüksége van. De neki vajon milyen színre van szüksége?

Mert szerette volna látni, hogy milyen szép a világ. Szeretett volna látni minden színt, hogy a világ szépségét a maga teljességében csodálhassa meg. De nem láthatta. És semmi szépet nem tudott meglátni. Nagyon szomorú volt. Nem értette, hogy mi lehet az a szépség, amit a természet neki is megenged látni.

Így telt el még két év. Aztán a szentjánosbogár lárvából felnőtt szentjánosbogár lett. Egyszer, amint egy sötét estén a fűben ülve szomorkodott, mert nagyon vágyott a szép után, valami mennyei fényesség tűnt fel előtte. Soha életében nem látott még ilyen szépet. A kis fény hunyorgott, pislogott, vibrált. S amint magára tekintett, ő is látta, hogy ő maga is világít, gyönyörű színben

pompázik, s testét elárasztja ugyanaz a jóleső fényesség. Felismerte, hogy ez az a szín, ami hiányzott az életéből. Ez az, amire egész életében vágyott. Ez az egyetlen szín, amely boldoggá teszi őt, amelytől teljessé válik az élete. A hunyorgó fény egyre közeledett feléje, s lassan ki tudta venni a fényhordozó alakját is. Leszállt mellé a fűbe, és nászt ültek együtt. Világítottak egymás számára, s örvendeztek egymás ölelésének. Nászuk termékeny volt, új szentjánosbogarak születtek belőlük.

A szentjánosbogár megértette, hogy azért nem láthatta ő a világ színompáját, hogy ne vakuljon el szeme tőle, s hogy felismerhesse az igazán fontos színt az életében. Megértette, hogy megérte nem látni a kék eget, a zöld fűvet, a színompás virágokat, hiszen sokkal gyönyörűbb fényességet tapasztalt meg párjában.

Nagy Lilla

Viccek

Az öreg bácsi elmegy a szem-orvoshoz, mert látászavarokkal küszködik. A szemorvos leülteti a tábla elé pár méterre, és így szól:

– El tudja olvasni?

– Nem – válaszolja az öreg.

Az orvos egy próbaszemüveget tesz fel neki:

– És így?

– Így sem.

Ez így megy egy jó darabig. Mikor az öreg már a legerősebb szemüvegre is rázza a fejét, az orvos rákiabál:

– Maga ugrat engem! Nem létezik, hogy még ezzel sem tudja elolvasni!

– Dehogy ugratom én, drága doktor úr, én tényleg nem tudok olvasni!

☺

Az optikushoz egy nő visszaviszi az új szemüveget:

– Kérem, én tegnap vettem ezt az új szemüveget a férjemnek, de szeretném visszavetetni. A férjem ezzel a szemüveggel sem úgy látja a dolgokat, ahogy én szeretném!

☺

– Mióta rosszul látok, állandóan három szemüveget hordok magamnál. Egyet, amivel közelre látok, és egy másikat, amivel meg távolra.

– És a harmadik?

– Azzal keresem meg az első kettőt.

☺

A rövidlátó, szemüveges tanárnő kezdi elveszíteni a türelmét.

– Te, ott hátul. Mikor volt az Aranybulla?

– Tudom is én...

– Mikor volt a tatárjárás?

– Tudja a fene.

– De hiszen ezt a múlt órán tanultuk.

Mit csináltál tegnap este?

– A kocsmában voltam. Megittunk pár üveg sört a haverokkal.

– És... és ezt csak így kijelentet? Hogyan akarsz átmenni a vizsgán?

– Sehogy. Én a vízvezeték-szerelő vagyok, és a fűtőtestet jöttem megjavítani.

☺

– Doktor úr, azt hiszem, új szemüvegre lenne szükségem!

– Az biztos, mert ez egy hentesüzlet!

☺

Dörömbölnek a mennyország kapuján. Szent Péter, szendergéséből felébredve odacsoszog a kulcsaival a kapuhoz, kinyitja, de nincs ott senki. Gondolja, hogy csak rosszul hallott, visszaül a kuckójába.

Nemsokára megint dörömbölést hall, megint odamegy, megint senki. Talán valaki csak szórakozik – gondolja. Ám, alighogy visszafordul, újra dörömbölnek, de most az eddigieknél is erősebben. Dühösen feltárja a kaput, hát ott áll egy lélek.

– Te kopogtál az előbb is?

– Igen, atyám.

– Csúnya dolog volt ugráltatni engem!

– Nem én tehetek róla, atyám, azok ott lent próbáltak háromszor újraéleszteni!

☺

Meghal a mérnök, az orvos, meg a székely. Szent Péter kérdi tőlük, mit szeretnének a ravatálnál hallani a gyászolóktól.

A mérnök:

– Itt nyugszik a műszaki tudományok pótolhatatlan nagysága.

Az orvos:

– Az emberiség jótévőjétől veszünk most búcsút.

– No és te, székely, mit akarsz hallani?

Mire a székely:

– Odanézz, mozog!

☺

Tanév kezdete van, leküldi Isten Szent Pétert a Földre, hogy nézze meg, mit csinálnak az egyetemi hallgatók. Járkel Szent Péter, s mikor, visszamegy, kérdi tőle Isten, mit látott.

– Hát, az orvosi egyetemen tanulnak, a jogon úgyszintén. De a Műegyetemen... csak buliznak.

Év közepén megint leküldi Szent Pétert. Mikor visszajött, megkéri, mondja el, mit látott.

– Az orvosi egyetemen szakadtak bele a tanulásba, a jogon ugyanúgy. De a Műegyetemen buliznak, lógnak, szórakoznak.

Év végéig többször megismétlődik a helyzet, mikor is vizsgaidőszak előtt megint lemegy Szent Péter, mikor visszajött, kérdi Isten tőle:

– Nos, mit láttál?

– Az orvosin reggeltől estig, megállás nélkül tanulnak, izgulnak, a jogon szintén.

– Hát a Műegyetemen?

– Ott már csak imádkoznak...

– Imádkoznak? Jó! Akkor ezeket átengedjük!